POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (piąta izba)
z dnia 28 czerwca 2004 r. *

W sprawie C-445/02 P

Glaverbel SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokat S. Möbus, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

mającej za przedmiot odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-36/01 Glaverbel przeciwko OHIM (powierzchnia szklanej płytki), Rec. str. II-3887, zmierzające do uchylenia tego wyroku w części, w której Sąd Pierwszej Instancji orzekł, że wydając decyzję z dnia 30 listopada 2000 r. odmawiającą rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego wzoru stosowanego na powierzchni wyrobów szklanych (sprawa R 137/2000-1) Pierwsza Izba Odwoławcza Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nie naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1),

* Język postępowania: angielski.

w której drugą stroną postępowania jest:

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez G. Schneidera oraz R. Thewlisa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: C. Gulmann (sprawozdawca), prezes izby, R. Silva de Lapuerta i J. Makarczyk, sędziowie,

rzecznik generalny: F. G. Jacobs,
sekretarz: R. Grass,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 9 grudnia 2002 r. Glaverbel SA (zwana dalej „Glaverbel") wniosła na podstawie art. 49 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-36/01 Glaverbel przeciwko OHIM (powierzchnia szklanej płytki), Rec. str. II-3887 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), żądając jego uchylenia w części, w której Sąd orzekł, że wydając decyzję z dnia 30 listopada 2000 r. odmawiającą rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego wzoru stosowanego na powierzchni wyrobów szklanych (sprawa R 137/2000-1) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Pierwsza Izba Odwoławcza Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (zwanego dalej „OHIM") nie naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Ramy prawne

2 Artykuł 4 rozporządzenia nr 40/94 brzmi następująco:

„Wspólnotowy znak towarowy może składać się z jakiekolwiek oznaczenia, które można przedstawić w formie graficznej, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, rysunków, liter, cyfr, kształtu towarów lub ich opakowań, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw".

3 Artykuł 7 ust. 1 i 3 wymienionego rozporządzenia stanowi:

„1. Nie są rejestrowane:

[...]

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

[...]

3. Ustęp 1 lit. b) [...] nie ma zastosowania, jeżeli w następstwie używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację".

Okoliczności faktyczne sporu

4 W dniu 24 kwietnia 1998 r. Glaverbel złożyła w OHIM wniosek o rejestrację jako wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia opisanego następująco: „wzór stosowany na powierzchni wyrobów" dla towarów zaliczonych do klas 11, 19 i 21 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. w zrewidowanej i zmienionej wersji, w szczególności dla szkła stosowanego w budownictwie i wyrobów szklanych do produkcji instalacji sanitarnych.

5 Znak towarowy, którego dotyczyło zgłoszenie, był abstrakcyjnym wzorem przeznaczonym do stosowania na powierzchni wyrobu szklanego.

6 Decyzją z dnia 24 stycznia 2000 r. ekspert odrzucił wniosek o rejestrację, w szczególności na tej podstawie, że zgłoszone oznaczenie nie miało odróżniającego charakteru w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

7 W dniu 4 lutego 2000 r. skarżąca odwołała się od powyższej decyzji.

8 Zaskarżoną decyzją odrzucono powyższe odwołanie, w szczególności na tej podstawie, że przedmiotowe oznaczenie było pozbawione odróżniającego charakteru, ponieważ nie nadawało się do wskazywania pochodzenia handlowego towarów, których dotyczyło.

Zaskarżony wyrok

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2001 r. Glaverbel wniosła skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

10 Zaskarżonym wyrokiem uwzględniono skargę.

11 Wprawdzie Sąd odrzucił zarzut skarżącej oparty na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, niemniej jednak zgodził się on z zarzutem naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, który to zarzut został dodatkowo podniesiony przez skarżącą na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94. W rezultacie zaskarżonym wyrokiem stwierdzono nieważność zaskarżonej decyzji.

Żądania stron

12 Glaverbel wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której Sąd orzekł, że Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM nie naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94;

— uchylenie zaskarżonej decyzji w części, w której odmawia rejestracji przedmiotowego znaku towarowego na podstawie powołanego powyżej przepisu;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami niniejszego postępowania.

13 OHIM wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Glaverbel kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

14 Zgodnie z art. 119 regulaminu, jeżeli odwołanie jest w całości lub w części oczywiście niedopuszczalne albo oczywiście bezzasadne, Trybunał może, w każdym czasie, działając na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, oddalić odwołanie w całości albo w części, orzekając postanowieniem wraz z uzasadnieniem.

15 Glaverbel zarzuca Sądowi, że jego ocena, że wzór na szkle, zgłoszony jako wspólnotowy znak towarowy, pozbawiony był odróżniającego charakteru, wynika z błędnej interpretacji art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

16 Zarzut skarżącej składa się z czterech części.

Co do części pierwszej

Argumentacja stron

17 Glaverbel podnosi, że nie można dokonywać rozróżnienia pomiędzy różnymi oznaczeniami, które można przedstawić w formie graficznej w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 40/94. W szczególności warunek, by „oznaczenia takie umożliwiały odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw", musi być stosowany jednakowo do każdego z nich. Oznacza to, że należy do nich stosować te same warunki, kryteria i wykładnie.

18 Glaverbel zarzuca Sądowi, że w pkt 23 zaskarżonego wyroku stwierdził, iż postrzeganie przez właściwy krąg odbiorców nie jest koniecznie jednakowe w przypadku oznaczenia składającego się z wzoru stosowanego na powierzchni towaru i w przypadku słownego lub graficznego znaku towarowego. Powyższe stwierdzenie jest, zdaniem skarżącej, błędne. W szczególności błędem jest twierdzenie, że powyższe rozumowanie prowadzi do odmiennej oceny istnienia bądź nieistnienia odróżniającego charakteru. Zdaniem skarżącej, Sąd niesłusznie uznał, jakoby odbiorcy mieli zwyczaj natychmiastowego postrzegania słownych lub graficznych znaków towarowych jako oznaczeń wskazujących na pochodzenie handlowe towarów. Stwierdzenie to dokonuje podziału pomiędzy słownymi lub graficznymi znakami towarowymi a innymi rodzajami znaków towarowych, jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania. W rezultacie odróżniający charakter słownych lub graficznych znaków towarowych jawi się jako bardziej istotny niż w przypadku innych rodzajów znaków towarowych. Taka wykładnia nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

19 OHIM stoi na stanowisku, że ta część zarzutu jest niedopuszczalna, z uwagi na to, że podważa ona ocenę faktów dokonaną przez Sąd.

Ocena Trybunału

20 Dokonując wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, w pkt 22 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie podkreślił, że odróżniający charakter oznaczenia należy oceniać w odniesieniu do towarów lub usług, dla których zostało zgłoszone, oraz mając na uwadze postrzeganie danego oznaczenia przez zainteresowany krąg odbiorców [zob. w kwestii identycznego przepisu art. 3 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1), wyroki z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips, Rec. str. I-5475, pkt 59 i 63 oraz z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie C-218/01 Henkel, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 50].

21 W pkt 23 zaskarżonego wyroku Sąd także słusznie stwierdził, że art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie czyni rozróżnienia pomiędzy oznaczeniami różnego rodzaju [zob. również w odniesieniu do art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/104 wyrok z dnia 8 kwietnia 2003 r. w sprawach połączonych od C-53/01 do C-55/01 Linde i in., Rec. str. I-3161, pkt 42].

22 Następnie w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że postrzeganie przez właściwy krąg odbiorców niekoniecznie jest jednakowe w przypadku znaku składającego się z wzoru stosowanego na powierzchni towarów i w przypadku słownego lub graficznego znaku towarowego składającego się z oznaczenia, które nie ma związku z wyglądem zewnętrznym towarów, których dotyczy. Sąd podkreślił, że o ile odbiorcy mają zwyczaj natychmiastowego postrzegania słownych lub graficznych znaków towarowych jako oznaczeń wskazujących na pochodzenie towarów, o tyle nie można powiedzieć tego samego o oznaczeniu, które zgadza się z wyglądem zewnętrznym towarów, dla których oznaczenie zostało zgłoszone.

23 W tej kwestii należy przede wszystkim zauważyć, że Trybunał uznał w swoim orzecznictwie w przeszłości, że o ile kryteria oceny odróżniającego charakteru są jednakowe dla różnych rodzajów znaków towarowych, o tyle w trakcie ich stosowania może się okazać, że postrzeganie przez właściwy krąg odbiorców niekoniecznie jest jednakowe w odniesieniu do każdej z tych kategorii i że w związku z tym stwierdzenie istnienia charakteru odróżniającego w odniesieniu do znaków towarowych należących do pewnych kategorii może się okazać trudniejsze niż w odniesieniu do znaków towarowych należących do innych kategorii (zob. ww. wyrok w sprawie Henkel, pkt 52; wyroki z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych C-456/01 P i C-457/01 P Henkel przeciwko OHIM, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 38; w sprawach połączonych od C-468/01 P do C-472/01 P Procter & Gamble przeciwko OHIM, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 36 oraz w sprawach połączonych C-473/01 P i C-474/01 P Procter & Gamble przeciwko OHIM, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 36).

24 Krytykowane wywody zaskarżonego wyroku są zgodne z powołanym wyżej orzecznictwem.

25 A zatem podniesiony zarzut jest oczywiście bezzasadny.

26 W związku z powyższym pierwsza część zarzutu powinna zostać oddalona.

Co do części drugiej

Argumentacja stron

27 Glaverbel zarzuca Sądowi, że w pkt 26-30 zaskarżonego wyroku stwierdził, że wzór stosowany na powierzchni wyrobu:

— postrzegany jest przede wszystkim jako środek techniczny mający zapewnić matowość szkła,

— z uwagi na swój złożony i fantazyjny charakter, który wydaje się być związany bardziej z estetycznym czy też dekoracyjnym wykończeniem, nie może być natychmiast i bez trudu zapamiętany przez właściwy krąg odbiorców jako oznaczenie o odróżniającym charakterze,

— nie pozostawia trwałego wrażenia.

28 Glaverbel podnosi, że istnieją tysiące możliwych wzorów, spośród których każdy nada matowy wygląd płytce szklanej. Konsument wybierze szklaną płytkę na podstawie wzoru, który najbardziej mu się podoba. A zatem nie będzie on postrzegał wzoru w pierwszym rzędzie jako środka technicznego, który zapewnia matowość szkła. Złożoność i fantazja oznaczenia zwykle prowadzą do wniosku o istnieniu jego odróżniającego charakteru. Przeciętny dobrze poinformowany konsument — nabywca płytki szklanej, na której powierzchni zastosowano przedmiotowy wzór, pomimo złożoności wzoru natychmiast rozpozna taką płytkę szklaną w innym miejscu i będzie przekonany o jej pochodzeniu od tego samego przedsiębiorcy.

29 Zdaniem Glaverbel, wzór stosowany na powierzchni szklanej jest zdecydowanie postrzegany jako oznaka pochodzenia, nie zaś jako element techniczny czy dekoracyjny. Zresztą wiele znaków towarowych postrzeganych jest nie tylko jako oznaka pochodzenia, lecz również jako element dekoracyjny, gdyż tak życzą sobie tego konsumenci, jak również z tej przyczyny, że producenci muszą mieć na uwadze, aby znak towarowy, czy to słowny, graficzny, czy też innego rodzaju, nie zmniejszył atrakcyjności towaru. Wreszcie nie ma wymogu trwałości wywołanego wrażenia. Słowne lub graficzne znaki towarowe mogą same w sobie być interpretowane na różne sposoby, co nie oznacza, że można na tej podstawie stwierdzić brak istnienia odróżniającego charakteru.

30 OHIM twierdzi, że zarzut odnoszący się w szczególności do stwierdzenia Sądu, że oznaczenie postrzegane jest w pierwszym rzędzie jako środek techniczny, który zapewnia matowość szkła, oraz że jego złożoność sprawia, iż jest trudniej go zapamiętać, jest niedopuszczalny z uwagi na to, że podważa ocenę faktów dokonaną przez Sąd.

Ocena Trybunału

31 Z treści art. 225 WE oraz art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. A zatem ocena faktów, z wyjątkiem

sytuacji, w których środki dowodowe przedstawione przed Sądem zostały przeinaczone, nie stanowi kwestii prawnej, która podlega kontroli Trybunału (zob. w szczególności wyroki z dnia 21 czerwca 2001 r. w sprawach połączonych od C-280/99 P do C-282/99 P Moccia Irme i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-4717, pkt 78 oraz z dnia 19 września 2002 r. w sprawie C-104/00 P DKV przeciwko OHIM, Rec. str. I-7561, pkt 22).

32 W pkt 26-30 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał wyroby szklane będące przedmiotem niniejszej sprawy.

33 Sąd doszedł do wniosku, że wzór składający się z niezliczonych małych kresek, niezależnie od wielkości płytki, pokrywa się z wyglądem zewnętrznym samego wyrobu, uosabiając wyraźne cechy charakterystyczne towaru, czego wynikiem jest postrzeganie go głównie jako środka technicznego, który zapewnia matowość szkła. Ponadto Sąd stwierdził, że złożony i fantazyjny charakter wzoru graficznego, którego dotyczy zgłoszenie rejestracyjne, wydaje się być raczej wynikiem estetycznego i dekoracyjnego wykończenia tego wzoru. Sąd uznał, że ogólna złożoność wzoru oraz fakt, że jest on stosowany na zewnętrznej powierzchni wyrobu, nie pozwalają ani na zapamiętanie specyficznych szczegółów tego wzoru, ani na pojmowanie go bez jednoczesnego postrzegania istotnych cech wyrobu. Wreszcie Sąd stwierdził, że wrażenie, które zostawia po sobie tenże wzór, nie jest trwałe, zmienia się ono w zależności od kąta, pod którym ogląda się wyroby, od intensywności oświetlenia oraz od jakości szkła.

34 Sąd zakończył swój wywód stwierdzeniem, że dla właściwego kręgu odbiorców, w skład którego wchodzą zarówno specjaliści w dziedzinie budownictwa, jak i nieprofesjonaliści, omawiane oznaczenie nie wskazuje na pochodzenie produktu.

35 Krytyka ze strony Glaverbel ma na celu doprowadzenie do stwierdzenia, że sporny wzór jest natychmiast i w sposób oczywisty postrzegany przez konsumenta jako oznaczenie pochodzenia towaru.

36 Celem tej krytyki jest zatem jedynie podważenie oceny faktów dokonanej przez Sąd, przy czym nie jest ona poparta żadnym dowodem na wystąpienie przeinaczenia środków dowodowych przedstawionych przed Sądem.

37 A zatem druga część zarzutu jest oczywiście niedopuszczalna.

38 W związku z powyższym powinna ona zostać oddalona.

Co do części trzeciej

Argumentacja stron

39 Glaverbel podnosi, że należy wziąć pod uwagę, iż wiele znaków towarowych zostało zarejestrowanych jako kształt samych towarów. Wskazuje na przykład, że opakowania towarów lub butelki mogą być objęte ochroną jako znaki towarowe i podlegać rejestracji, choć ich główną funkcją jest zawieranie w sobie lub prezentowanie towaru. Na kształt towaru składa się jego wygląd zewnętrzny, jak to ma miejsce w niniejszym przypadku. A zatem, jeżeli można zarejestrować kształt towaru, nawet w braku dodatkowych cech charakterystycznych, także znaki towarowe takie jak ten, który jest przedmiotem niniejszej sprawy, powinny być również rejestrowane, zwłaszcza że różne rodzaje znaków należy traktować jednakowo.

40 OHIM stwierdza, że ta część zarzutu jest oczywiście bezzasadna z uwagi na to, że Sąd w żadnym momencie nie odrzucił co do zasady możliwości rejestracji oznaczenia składającego się z wzoru dekoracyjnego stosowanego na powierzchni towaru.

Ocena Trybunału

41 Zgodnie z treścią art. 4 rozporządzenia nr 40/94 wspólnotowy znak towarowy może składać się z kształtu towarów lub ich opakowań, tak samo jak może się on składać z wzoru lub jakiegokolwiek oznaczenia, które można przedstawić w formie graficznej. Jednakże art. 4 stwierdza, że oznaczenia takie mogą stanowić znaki towarowe, pod warunkiem że umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.

42 W pkt 19 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie stwierdził, że wzór stosowany na powierzchni towarów może stanowić wspólnotowy znak towarowy, o ile możliwe jest odróżnienie na jego podstawie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.

43 A zatem Sąd w żaden sposób nie stwierdził, że wzór stosowany na powierzchni towarów nie może być zarejestrowany.

44 Stąd też twierdzenie, że skoro można zarejestrować kształt towaru, to należy również umożliwić rejestrację znaku towarowego takiego jak ten, który jest przedmiotem niniejszej sprawy, jest również oparte na błędnym założeniu. I choćby tylko z tego powodu jest ono oczywiście bezzasadne.

45 W tych okolicznościach trzecia część zarzutu powinna zostać oddalona.

Co do części czwartej

Argumentacja stron

46 Glaverbel zarzuca Sądowi, że w pkt 32 zaskarżonego wyroku postanowił pominąć oświadczenia konsumentów zawierające stwierdzenia takie jak „kiedy widzę szkło opatrzone przedmiotowym wzorem, wiem, że to szkło pochodzi od konkretnego producenta", ponieważ dotyczyły kryterium odróżniającego charakteru uzyskanego w następstwie używania. Glaverbel twierdzi, że chociaż oświadczenia te złożone zostały w OHIM w ramach zgłoszenia na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 celem wykazania, że przedmiotowe oznaczenie uzyskało odróżniający charakter w następstwie używania na szeroką skalę, nie oznacza to, że mogą one być odrzucone przez Sąd przy rozpatrywaniu jej zgłoszenia na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia. Argument oparty na cytowanym stwierdzeniu przedstawiony został bowiem na poparcie zgłoszenia dokonanego na podstawie ostatniego z wymienionych wyżej przepisów. Powyższe stwierdzenie nie zawierało żadnej treści, na podstawie której można by wywieść, że osoba je formułująca miała świadomość tego, że omawiane płytki szklane mają szerokie zastosowanie. Przeciwnie, osoba ta po prostu wyraziła opinię konsumenta, że płytki szklane mają odróżniający charakter.

47 OHIM podnosi, co następuje:

— jego zdaniem, mimo że nie przeanalizował on ani nie dokonał szczegółowego porównania oświadczeń, o których mówi Glaverbel, dokumenty, które zostały

złożone wraz ze zgłoszeniem, są niedopuszczalne z uwagi na to, że nie zostały one przedstawione na wcześniejszym etapie postępowania;

— jednakże Sąd wziął pod uwagę oświadczenia specjalistów zawarte w przedmiotowych dokumentach i stwierdził, że ponieważ specjaliści nie mogą być postrzegani jako jedyne osoby stanowiące docelowy rynek, wymienione wyżej oświadczenia nie mogą zmienić jego oceny ogólnego postrzegania przez konsumentów wzoru umieszczonego na szkle.

Ocena Trybunału

48 Wbrew temu, co twierdzi OHIM, oświadczenia, na które powołuje się Glaverbel, załączone do odwołania jako załącznik A 12, przedstawione były w postępowaniu przed Sądem. Oświadczenia te stanowiły załącznik A 7 do skargi. Z tych względów podniesiony argument o niedopuszczalności przedłożenia przedmiotowych dokumentów nie może zostać uwzględniony.

49 Dokumenty te zawierają oświadczenie jednego z pracowników Glaverbel oraz piętnaście innych oświadczeń złożonych przez profesjonalistów z sektora szklarskiego oraz wyspecjalizowanych w tej dziedzinie dziennikarzy. Wszystkie te oświadczenia zawierają stwierdzenie, z którego wynika zasadniczo to, że składająca je osoba, widząc sporny wzór, rozpoznaje natychmiast, że dany wyrób szklany pochodzi od firmy Glaverbel. Wszystkie osoby składające oświadczenia podkreślają, że wiedzę na temat towarów nabyły w trakcie swojej działalności zawodowej. Większość z nich zwraca uwagę na swoje wieloletnie doświadczenie praktyczne oraz wieloletnią sprzedaż towarów opatrzonych przedmiotowym wzorem.

50 W świetle tych dokumentów w pkt 32 zaskarżonego wyroku Sąd:

— orzekł, że jego wniosek o braku odróżniającego charakteru oznaczenia nie może zostać podważony przez argument podnoszony przez Glaverbel, zgodnie z którym konsumenci są w stanie zidentyfikować to oznaczenie, ponieważ jej towary są obecne na rynku od długiego czasu i że specjaliści nie mogą nie rozpoznać pochodzenia towarów opatrzonych tym oznaczeniem jako pochodzących od skarżącej;

— stwierdził następnie, że odrzucona argumentacja oparta była na analizie odróżniającego charakteru uzyskanego w następstwie używania, nie zaś odróżniającego charakteru właściwego dla tego wzoru jako takiego i że specjaliści, będący profesjonalistami w sektorze budownictwa lub też w przemyśle szklarskim, nie powinni być postrzegani jako jedyne osoby stanowiące właściwy krąg odbiorców omawianych towarów.

51 W świetle powyższego uzasadnienia, treści oświadczeń oraz statusu osób je składających okazuje się, że wbrew temu, co twierdzi Glaverbel, Sąd odrzucił przedmiotowe dokumenty dopiero po ich przeanalizowaniu, i to nie jedynie ze względów formalnych takich, że zostały one przedstawione na poparcie zgłoszenia złożonego na podstawie odróżniającego charakteru uzyskanego w następstwie używania na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

52 Z powyższych względów zarzut Glaverbel jest oczywiście bezzasadny.

53 Nawet zakładając, że omawiana część zarzutu zawiera również twierdzenie, zgodnie z którym Sąd błędnie nie wywnioskował z treści przedstawionych oświadczeń, iż osoby je składające potwierdzały, że przedmiotowy wzór posiadał odróżniający charakter jako cechę właściwą w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, wystarczy stwierdzić, że takie twierdzenie podważa ocenę faktów i że w braku jakichkolwiek dowodów na przeinaczenie przedstawionych okoliczności dowodowych jest ono oczywiście niedopuszczalne w postępowaniu odwoławczym.

54 Stąd też czwarta część zarzutu powinna również zostać oddalona.

55 Konkludując, z uwagi na to, że nie uwzględniono żadnej części zarzutu, odwołanie powinno zostać oddalone.

W przedmiocie kosztów

56 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Glaverbel przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem OHIM należy obciążyć ją kosztami niniejszego postępowania.

Z powyższych względów

TRYBUNAŁ (piąta izba)

postanawia:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Glaverbel SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 28 czerwca 2004 r.

Sekretarz

R. Grass

Prezes piątej izby

C. Gulmann